

Ti!

Spisala Ada Kristanova.

ozabiti te hočem — ti!

Kajti jaz sem srečna — srečna — srečna — — —

Pusti mi mojo srečo — ti! — — —

Od onega strašnega dneva se nisva več videla in se menda nikoli več ne bodeva . . .

Ali ena noč je v letu — tedaj prideš ti k meni in zahtevaš svoj tribut . . .

Poleg mene spi z globokimi, mirnimi dihi on, ki ga ljubim — globoko in resnično . . .

A tedaj ne vem ničesar o tem — sedanjost je liki izbrisana iz mojih misli — kajti — ti prideš k meni — in vsi poljubi pridejo, katerih mi nisi dal in katerih ti nisem dala jaz, pa se maščujejo, ker sva tako slabo ž njimi ravnala. Spomin me pograbi in odnese . . . daleč . . . v pretekle čase. — — —

Hipoma in ne da si me pričakoval, sem stala pred teboj — trepetajoča in ponižna — in ko si me videl, kako sem skoraj pogibala ljubezni, si postal smrtnobled, zakaj vsa kri je silila k tvojemu srcu.

In gledal si zmedeno predse in videla sem strah v tvojih očeh: zaboga — če bi zdaj kdo prišel in naju sama tukaj dobil!

In tedaj si me sovražno pogledal, dasi tvoje srce ni tako čutilo, in ranil si me — tako bridko — kakor nisem bila ranjena v vsem svojem življenju:

„Kaj pravzaprav hočete —?“

Bilo mi je, da bi bila vzkriknila — a slišati ni bilo glasu — pred očmi se mi je stemnilo in moč me je zapuščala — po sili sem zajecjlala:

„Vedeti hočem, zakaj niste mož beseda — zakaj niste prišli?“

Molčal si v zadregi. Pogledala sem te žalostno:

„Zakaj niste prišli?“

„Zato — zato, ker bi bilo nezmiselno in ker mi ljudje že tako dosti nagajajo — radi vas!“

Kako majhen si tedaj stal pred menoj — in kako sem bila velika jaz v svoji vsemogočni, čisti, plamteči ljubezni . . .! Zame ni bilo vseh tistih — tistih ljudi; zate pač! In tega nisi vedel že

prej — davno prej —? Kakor pomilovanja vredna spaka si stal pred menoj.

Ali takrat sem vse to komaj opazila. Čutila sem edino strahovitost: moja ljubezen oskrunjena — poteptana od umazanih škornjev surovih ljudi — —! In da se ne bi nikdar več vzdignila, si stopil tudi ti nanjo — — —

Ustnice so mi drhtele, življenje je pojemale — in dala sem ti roko: „Zbogom!“ — — —

In kadar prideš sedaj — spomin zahteva svoj tribut —, tedaj je, kakor da bi zopet stala pred teboj — trepetajoča, ponižana po tvojih besedah:

„Kaj pravzaprav hočete —?!“

V strahu zakričim, a ni slišati glasu! Nekaj bridkih solz pomoči mojo blazino . . . potem mine vse — — —

Tedaj stojiš pred menoj — majhen in vedno manjši; trenotek te gledam, potem ne vem, kaj bi s teboj!

„Pusti mi mojo srečo — ti!“

Počasi mi izgineš izpred oči — v daljavo, od koder si bil prišel . . .

Poleg sebe zaslišim globoke, mirne dihe, primem ljubo mi roko, nagnem se — tiho, pazno poljubim ljubo mi čelo, za katerim počivajo najlepše in najvišje misli, položim svojo glavo na prsi, v katerih bije vroče srce, ničesar več ne vem o tebi in o tvojih moralnih ljudeh in kakor odrešena se oddahnem: mojo srečo si mi pustil neskaljeno! . . .

Ali pozabil ne bodeš nikdar tiste grozne ure, kajti tudi jaz pridem k tebi v tisti noči in spomin zahteva tudi od tebe svoj tribut!

Kadar leži malo mestece okoli tebe, v globokem spanju pa sanjajo dobri ljudje svoje male sanje, tedaj pridem k tebi in vsi poljubi pridejo, ki mi jih nisi dal, in se maščujejo nad teboj . . . Tvoje roke se iztegnejo — pa objemajo votlo praznino — — —

In vendar me vidiš pred seboj trepetajočo in ponižno, in ko me vidiš, kako skoraj pogibam ljubezni, te nekaj zaboli v prsih — in to je kesanje!

Kakor da bi se hotel braniti, vzdigneš roko in zatisneš oči, a vendar čutiš moj žalostni pogled:

„Zakaj niste prišli?!“

Tedaj poskočiš prestrašen s postelje ter hočeš pobegniti, a ne moreš. Prosiš me in rotiš v globini svojega srca; ljubil bi me in bi me držal — oh, držal . . .

Zaman! Z drhtečimi ustnicami ti dam roko:

„Zbogom!“

Vzdihujočemu ti' omahne glava nazaj v soparne blazine, vroči obraz si pokriješ z mrzlimi rokami . . .

Tako vzdihuješ, dokler te ne zbudi beli dan, ali pa dokler te utrujenost ne omami in ti težke sanje zastrupijo spanje . . .

Kadar se ti potem zjutraj oni ljudje, radi katerih si nekdanj poteptal najino ljubezen, s spočitimi, banalnimi obrazi veselo nasmehejo, kakor da ti niso nikdar nič žalega storili, in ti želijo „dobro jutro“ — tedaj — tedaj je tvoja glava težka in tvoje srce še težje . . .

Pozabiti te hočem — ti!

Kajti jaz sem srečna — srečna — srečna — — —

Pusti mi mojo srečo — ti! —

Mrak.

Solnce za gore zašlo je,
zarja obledela je
in čez gozda temne hoje
sapica zavela je.

kadar se iz sobe sliši
strasten in obupen jok,
ki postaja vedno tiši
in nazadnje slab le stok;

In nastal je mrak dremotni;
ah, in to je oni čas,
kadar k duši presamotni
pride druga duša v vas;

kadar iz puščobne hoste
smrtni sel, črn vran zleti,
in da smrt k njej pride v goste,
duši mladi sporoči,

sporoči ji, da smrt ponjo
pride in ji vzame moč,
da začne ž njo divjo gonjo
v večno, breznadejno noč.

Petruška.

